

**БЕЗГРИЖНИЯТ КЪРПАЧ
ГРЪЦКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Преди много години един войвода управлявал някаква далечна страна. Той живеел в голям дворец, нареден най-богато, и съкровищницата му пращяла от злато, сребро и скъпоценни камъни. Всичко, каквото на човек му се иска имал и пак не бил щастлив и доволен от живота си. До късна вечер грижите отпъждали съня от очите му. Затова, щом се мръкнело, обличал вехти дрехи и обикалял улиците на своя град, надзъртал през осветените прозорци да гледа как живее простият народ. При тия свои разходки той често минавал край една схлупена къщурка, в която живеел беден кърпач на обувки. И всяка вечер до ушите на господаря долитали оттам песни и весела глъч.

Веднъж на войводата се прищяло да разбере как свързва двата края този сиромаш човек, че всякога е тъй весел и доволен. Почукал на вратичката и влязъл. Кърпачът го посрещнал радушно, без и през ум да му мине кой е чужденецът. Сложил го на лично място на трапезата, където били насядали още неколцина дребни занаятчии, сиромаси като него. Дали му да яде и да пие и до късна нощ войводата се веселил с бедните си сътрапезници. Когато да си тръгне, попитал домакина:

— Как можеш ти, сиромашкият кърпач, всяка вечер да каниш гости и да се веселиш с тях по-добре, отколкото богатшите?

— Чужденецо — отвърнал кърпачът, — голямото богатство носи и големи грижи. Богаташът цяла нощ сън не го хваща да мисли и премисля как да натрупа повече богатство и трепери да не би да го оберат. Пък аз цял ден чукам и кърпя — спечеля три талера. Единият похарчвам за храна, другият скътвам за старини, а третият изпивам с добри приятели. Докато имам тая глава и двете си ръце, не се боя за утрешния ден.

Тръгнал си войводата замислен: какво да стори, че да секне безгрижната песен в сиромашката колиба?

На другия ден глашатаите разгласили, че господарят забранява кърпаческия занаят. Който не се подчини главата долу!

Вечерта войводата забързал към къщурката на кърпача. „Чакай да го видя сега дали пак тъй ще пее и ще се смее!“ — мислел си той. Ала още отдалеч дочул същата весела глъч. Влязъл.

— Добър вечер, домакине! — рекъл. — Аз пък очаквах да те заваря омърлушен заради заповедта на господаря.

— Ами! — отвърнал кърпачът. — Защо да се тревожа аз, че войводата ни се е побъркал? Седни — яж и пий с нас! Да му мислят онези, чиито обувки са скъсани. Отзарана, като чух какво викат глашатаите, отидох на пристанището — цял ден товарих и разтоварвах — пак си изкарах моите три талера.

Яли, пили и се веселили до среднощ, както преди. А на заранта глашатаите възвестили, че господарят забранява товаренето и разтоварването на пристанището.

„Ха сега да го видя безгрижният кърпач как ще се оправи!“ — рекъл си войводата на ума и вечерта се упътил към сиромашката къщурка. А там — още по-голяма веселба. Щом влязъл, домакинът го посрещнал с чаша вино в ръка:

— За здравето на нашия войвода! — извикал. — Макар да се е смахнал, той ми стори голямо добро. — Сетне разправил: — Като чух, че се забранява и работата на пристанището, взех от съседа пушката и отидох на лов. Не бях стъпвал в гората толкова години, та много добре ми дойде. Убих два заека. Единия продадох за три талера, а другия жената сготви за добрите ми приятели. Седни, чужденецо — яж и пий с нас!

Запънал се войводата, решил, каквото ще да става, да свали усмивката от лицето на кърпача, да му развали веселбата. На следния ден забранил лова. А кърпачът взел въдицата и отишъл на риба — пак си изкарал надницата. Като забранили и риболова, почнал да събира яйца и да ги продава. Забранили и това, хванал друго, сетне друго... И все някак си се ухитрявал да си спечели своите три талера, защото не се потривал.

Почудил се войводата — как да надделее. Мислил, премислял — измислил:

Една заран рано-рано войници отишли при кърпача и му рекли: — Господарят заповяда да те отведем в двореца.

Отишъл нашият човек в двореца. Отдавна му се искало да види как живее големецът. Гледал богатата наредба, чудел се. Чакал, чакал чак до вечерта. Войводата така бил намислил: да му отнеме целия ден, та да не може неговият приятел да си спечели трите талера. Като взело да се мръква, отвели го при господаря. Кърпачът не го познал. Защото сега бил облечен в богати одежди — съвсем друг човек! Войводата му подал една сабя.

— Утре с тая сабя ще отсечеш главата на един осъден! — рекъл.

— Та мене ли намери за тая работа, светли господарю? — отвърнал кърпачът. — Ами че аз съм хрисим човек. Страх ме побива само като си помисля, че трябва да убия някого.

— Заповедта си е заповед! Хайде, върви си и утре заран да дойдеш!

Отишъл си кърпачът. Подир малко и войводата тръгнал към къщурката — искал да види какъв ще е халът на този веселяк, че нали днес не можа нищо да спечели, пък утре ще трябва човек да посече. Ала още отдалеч зачул познатите весели песни и безгрижни смехове. Домакинът го посрещнал с разперени ръце:

— О, приятелю! Седни да прием за здравето на нашия неразумен господар! Помисли си само: мене намери палач да прави! Даде ми една сабя, с която утре иска да отрежа главата на едного. Пък аз взех, че я продадох за три талера. Задържах си само дръжката и ножницата.

— Ами утре как ще изпълниш заповедта? — попитал го войводата.

— Има време до утре. Ти сега седни и се весели, за друго не мисли. Нощта е мъдра, ще ме научи как да се измъкна от оная кървава работа.

Изгуляли господарската сабя.

На заранта кърпачът взел дървената сабя на синчето си, закрепил ѝ истинската дръжка и я пъхнал в ножницата така, че отвън нищо не личало. Отишъл в двореца. А там големците вече се струпали да гледат как кърпачът ще отреже главата на осъдения. Пък войводата изгарял от нетърпение да види как безгрижният му приятел ще се измъкне от тая каша, гдето снощи сам си забърка.

Довели осъдения на лобното място. Кърпачът коленичил, вдигнал ръце към небето и се провикнал:

— О, Господи! Ако този човек е невинен, стори чудо, та сабята ми да се превърне в дървена...

И като измъкнал сабята от ножницата, всички, които били там, видели чудото и ахнали. А войводата се хванал за корема и се смял, смял, та без малко да му се спуска жлъчката. Опростил той осъдения, а на хитроумния кърпач дал кесия с жълтици.

И винаги, когато на войводата му се стягала душата, отивал при своя приятел и на сиромашката трапеца забравял всичките си грижи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.